PESTI FŐTEMPLOM

A BELVÁROSI NAGYBOLDOGASSZONY FŐPLÉBÁNIA LAPJA

I. évf. 2. szám *2013. december*

KARÁCSONY

Tartalom:

- Karácsony misztériuma
- Isten emberré lett
- A család védelmében
- Karácsony nyolcadában
- Érték a pluralizmusban
- Karácsony egy kínai missziós telepen
- Olvassuk a Szentírást
- Zenei életünk
- A KÉSZ Belvárosi Csoportja 2013.
- Hóban, fagyban
- Programjaink

Belvárosi Nagyboldogasszony Főplébánia, 1056 Budapest Március 15. tér 2. Tel: 318 3108;
belvarosiplebania@gmail.com

Miserend:

Hétköznap:	
Vasárnap:	8.30, 10, 12 és 18
Irodaszolgálat:	H-Sz-P: 9 -12 és 15.30 -17.30

Karácsony misztériuma

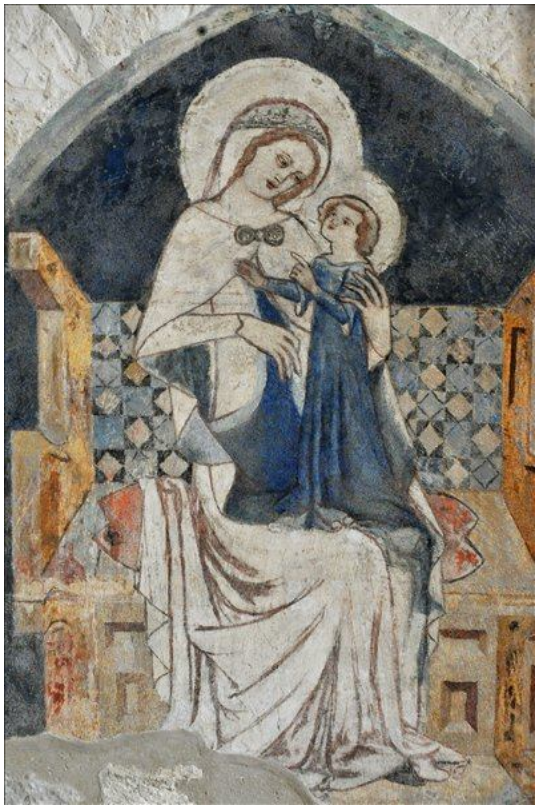

Isten és ember ölelkezése, egysége. Dogmatikai megközelítésben csak fogalmakat tudunk használni a titok feltárásához. Az esemény, amelyet ünneplünk szorosan összefügg Isten szentháromságos mivoltával. Egyetlenség és mégis hármasság. Krisztusban pedig egyetlen isteni személy, de két természet: isteni és emberi. Személy és természet, olyan nehezen meghatározható fogalmak. A liturgia megfogalmazása már képes közelebb vezetni minket. „Szent csere" - mondja. Isten Fia emberré lett, hogy az ember Isten fiává lehessen. Annyit megértünk, hogy az élő Isten velünk és értünk való Isten. Valójában Isten önkinyilatkoztatásának része a betlehemi esemény, mely értünk történik. Mert a mi világunk megváltásra szorul, de nemcsak az, hanem benne mi magunk is mindannyian: én is. Vegyük magunkra a történéseket: Isten és az én kapcsolatom, azaz üdvösségem a tét.

A történelmi esemény Betlehemben ráadásul érinti mindazt, ami embervoltunk legszebb, legmélyebb, legalapvetőbb rétege. Házasság, család, gyermekség, gondoskodás, engedelmesség, szeretetből vállalt áldozat. Mindez az ellenkezés, a tagadás, az istentelenség, a gyűlölet, üldöztetés és gyermekgyilkosság közegében. Igen, megváltásra szoruló világunk és Isten gyönyörűséges üdvösségterve áll szemben egymással. Talán ezért is érint meg mindenkit a legbensejében, szíve közepében az ünnep. Boldogság azoknak, akik megnyílnak a titok, az üdvhozó Isten előtt, és hisztérikus egyedülvalóság azoknak, akik elzárkóznak. Milyen megdöbbentő azok nyomorúsága, akik Isten nélkül maradnak, egyedül, vagy családban magányosan az ünnepnapokban, pedig csak két-három napról van szó, mégis a súlya ilyenkor egészen más, mint az év többi szakaszában. Ebben a két-három napban milyen mértékben összesűrűsödik a lét, mennyi minden van együtt jelen, ami az embervoltunk feltétele!

Most nem beszélünk azokról, akik hatalommániából, önmagukkal való meghasonlottságból tagadják mindazt, ami az ünnep tartalma: Isten imádása, a házasság szentsége, a családi egység fölbonthatatlansága, az élet feltétlen tisztelete a fogantatástól kezdve, a világból való távozásunkig, a szeretet ajándékozása. Persze ma is vannak Heródesek és pásztorok, valamint háromkirályok.

Valóban, talán a Karácsony szembesít minket leginkább önmagunkkal, Istenbe vetett hitünkkel vagy hitetlenségünkkel, szeretteink iránti hűségünkkel vagy a családban lappangó, de mindennapos szeretetlenségünkkel, meleg emberségünkkel vagy hidegségünkkel, keményszívűségünkkel, azzal, hogy értelmes életet élünk-e vagy robotoló igavonók vagyunk. Megújult életet élő gyermekei az Istennek, vagy a régi ember vonásait hordozó pogányok? Az ünnepben Jézust keressük, aki Krisztus (Megváltó), vagy csak hangulatot, melybe vagy sikerül magunkat beleringatnunk, vagy ebben is kudarcot vallunk, s így nem „sikerül a Karácsonyunk"? Természetesen fontos a hangulat is, melyet azonban az ünnep tartalma határoz meg, s nem mi. Ahogy az ajándékozást is, mely Isten ajándékozásának továbbadása. Hiszen a elképzelhetetlenül nagy ajándékot Isten adta nekünk, amikor Fiát küldte el hozzánk. Ez az oka a mi ajándékozásunknak is, mely Isten tettének túlcsordulása, továbbvitele általunk. Ezért nem szabad elhagynunk, az a lényeghez tartozik. Csak ne görcsölve, méricskélve az árakat nézzük, hanem ahogy Isten, önfeledt örömmel, jelzést adva arról, ami a kapcsolatunk lényege: ismerlek, tudom, hogy ki vagy, mi él benned, mi foglalkoztat, mi az amivel megszólíthatlak, amire a lelked rezonál. Tán csak egy kicsiny, apró, sokatmondó jel.

A betlehemi Kisded kicsinyke, de fölül nem múlható jele Isten irántunk való szeretetének. Beteljesült az idő, valóra váltak az ígéretek, sőt minden vágyunkat felülmúló valóság: velünk az Isten.

Zoltán atya

Isten emberré lett

A keresztény hitvallás központi tételéből, mely szerint Isten emberré lett, minden idők teológusai megpróbálnak valamit megérteni. Amikor ezen az úton járunk, és az ortodoxia keretein belül akarunk maradni, ügyelnünk kell arra, hogy az érthetőség kedvéért ne csússzunk a racionalizmus csapdájába, mely a misztériumot kiüresíti, de kerülnünk kell azt is – az Egyház erre mindig ügyelt – hogy az ellenkező végletbe essünk, vagyis a fideizmus kísértésébe, mely elveti a hittitok megértésére való törekvést.

Az az esemény, amelyről beszélünk, egyszerre meghaladja azokat a kereteket, melyekre gondolkodásunk képessé tesz, és ugyanakkor mégis lehetővé teszi, mintegy hordozva azt. Hasonlóképpen ahhoz, ahogy a létezésünket a lét hordozza, amelyet azonban nem tudunk megragadni, úgy beszélünk róla mint valami dolognak a lényegéről, amely a *mi ez?* kérdésünkre ad választ, és amire egy szék esetében azt válaszoljuk, hogy ez egy szék, egy ember esetében pedig azt, hogy ez egy ember. De mi a különbség a dolog és az ember között?

Önmagunkra figyelve mindannyian egy megdöbbentő tényt vehetünk észre. Egyszerre vagyunk az, aki önmagát megfigyeli, és az, akit önmaga megfigyel. Az „én" egyszerre önmaga tárgya is és alanya is, miközben mégis egy. Saját magunkra rá tudunk nézni. Saját magunkból ki tudunk lépni. Saját magunkról állítjuk, hogy végső kérdéseinkre nem tudunk válaszolni, de amikor ezt tesszük, abban a pillanatban átléptük saját véges határunkat. Nem más, és nem kevesebb ez, mint szellemiségünk megjelenési formája, transzcendens lény voltunk bizonyítéka, amelynek így megtapasztalt lehatároltságát magunkban, saját testi mivoltunkban átéljük. Létezésünknek ez a módja lehetőséget ad arra, hogy immár azt a kérdést tegyük fel, hogy akkor mi az anyagiság, a testünk maga, mi magunk. És ha gondolkodásunk kiindulási pontjaként – ebben az esetben – saját magunkat választottuk, (amit jogosan megtehetünk) akkor azt válaszolhatjuk, hogy az anyag emberségünkben a szellem mozzanata. A test – mi magunk – a végtelen szellem lehatároltsága, amely ugyanakkor a transzcendenciára való nyitottság maga. A test és a szellem, ugyanannak a valóságnak két oldala. Azonban ha ez minden emberre igaz, akkor feltehető a kérdés, hogy ebből hogyan következik az egyszeri és megismételhetetlen személyes emberi létezés? Ezt tárja fel Karácsony misztériuma, amely minket személyesen érint, pontosabban nem érint, hanem ez létezésünk alapja, értelme és célja. Ugyanis az a kisgyerek Betlehemben az édesanyja karjában nem az ember általában, hanem a Názáreti Jézus, Mária fia, az, aki 33 évvel később meghalt, akit halála után az apostolok élve „láttak" és láttak (idézőjelben és anélkül egyaránt, mert érzékelve, és ugyanakkor az érzéki csalódás lehetőségétől mentesen „látták"). Az Ő személye pedig az Írásokból, mint a folyamatos szellemi kinyilatkoztatás „testéből" és a húsvétból világosan értelmezhető, és ezért róla az utódok biztos kijelentéseket tehettek, tettek, és tehetünk mi is: ő a Fiú, Isten fia. És ez a Názáreti Jézus *ugyanaz,* mint AKI még öntudatlanul az anyja karjaiban pihent Betlehemben.

Szűz Mária sokszor a karjaiban tartotta, mosolygott és beszélt hozzá, szeretgette, mígnem egyszer azt vette észre a gyermek, hogy ő nem az, aki mosolyog rá, hanem ő egy másik, vagyis saját maga. A személyes szeretet hatására megjelent maga az angyali üdvözlet óta világba lépett Örök Szeretet. A mi személyes létezésünk oka, „magyarázata" ez. Maga Jézus, akiben teremttettünk. A személy-lét és a szeretet tehát nem választható el egymástól. Ezért beszélünk Karácsonyról, mint a szeretet ünnepéről. És ezért Jézus nélkül a Karácsony egy Karácsony nélküli karácsonnyá válhat, könnyen kiüresedik, sőt eltorzul. Szép az ajándékozás, a közös étkezések, együttlétek, hiszen az étkezés az élet fenntartását jelenti, az ajándékozásban pedig az ingyenességet, mint a szeretet lényegét próbáljuk kifejezni. De Karácsonykor valójában az emberi létezés „megoldását", létezésünk titkos zárjának megnyitására kapott kulcsot ünnepeljük, méghozzá azt, aki egyetemesen, mindenki számára nyitja azt. Ezért testvér minden ember, és ezért áll közelebb egy ateista hozzám, mint ő maga ateista társához. Ez a kulcs Jézus, a Fiú, aki az az Isten, az a személy, aki a betlehemi istállóban a jászolban fekszik. Ez a kulcs nyitja ki számunka az evangéliumi zárat, és érteti meg velünk az evangéliumi mondatokat: „Isten Krisztusban teremtette a világot"; „Az Ige megjelent és

közöttünk lakozék"; „Istenben élünk, mozgunk és vagyunk"; „Krisztusban halunk meg"; „Krisztusban támadunk fel"; „Krisztusban egyek vagyunk"; „Isten lesz minden mindenben".

Bitter Lajos

A szlovák püspöki kar körlevele a család védelmében

Isten rendkívüli gondossága az emberre irányul. Mielőtt megteremtette volna, csodálatos és termékeny természetet készített neki, hogy testi erőinek forrása legyen. Ahhoz, hogy igazán boldog lehessen, a természeten kívül a családdal is megajándékozta. Istennek az az óhaja, hogy minden ember egy szeretetteljes, rendezett családi közösségben jöhessen a világra. Ha ez hiányzik, akkor vagy szerencsétlenségről, vagy emberi mulasztásról beszélhetünk. Az embernek, élete folyamán, az emberi boldogság sokféle formáját kell megtapasztania a családban. Először ott van a kisgyermek boldogsága, aki az édesapa és édesanya karjai közt biztonságban és gondtalannak érzi magát. Növekedésével és felnőtté válásával ez a szerető férj vagy feleség boldogságává, majd később egy jó apa és anya boldogságává alakul át. Végül pedig a nagyszülők boldogsága lesz belőle, akiknek megadatik, hogy örömmel tekinthetnek felelősségteljesen élő, jól nevelt utódaikra. Az emberi boldogság minden egyes szakaszát a rendezett család biztosítja.

A család Isten intézménye. Ezért az embernek nem áll módjában megszüntetni a családot. Az Egyház ezekkel a szavakkal áldja meg az ifjú párt: „Istenünk, te rendelted az asszonyt a férfi mellé, és erre a legősibb emberi közösségre áldást adtál, s bár megbünteted ősszüleink vétkét, és vízözönnel sújtottad a bűnös világot, ez az áldás mindvégig megmarad". Az Egyház ezzel az imával megvallja, hogy a család Istennek olyan intézménye, amelynek létjogosultsága van a világban. De nem biztos, hogy fennmarad Európában. Habár az ember nem tudja megszüntetni, de meg tudja csonkítani, és éppen ez történik napjainkban. A családi élet felbomlasztásával értéktelenné válik az emberi boldogság, amely éppen a családban juthat el földi tökéletességre. Így veszélybe kerül az élet és kezdetét veszi a halál kultúrája. A halál kultúrájának szószólói agyafúrt eszközöket használnak arra, hogy létjogosultságot adjanak neki. Az önmagukban nemes fogalmakhoz teljesen új és ellenkező, tehát megalázó tartalmat rendelnek. „Emberi jogokról" és a „gyermekek jogairól" beszélnek, de ezekbe a jogokba olyasmiket is be akarnak építeni, amik ártanak az embereknek is és a gyermekeknek is. Az általuk erőltetett „gyermeki jogok" leple alatt az apa és az anya nem nevelheti felelősségteljesen a gyermekét. Ugyanakkor a nevelésre való jog a gyermek Istentől kapott természetes joga.

A halál kultúrájának hirdetői egy újabb, a „gender ideológiával" huzakodnak elő. Ennek nevében az ún. „nemek azonosságát" hirdetik. Az, aki először hallja ezt a kifejezést, azt gondolhatja, hogy a férfi és a nő jogainak egyenlőségéről és azonos méltóságáról van szó. Ám az ő értelmezésükben a „nemek azonossága" egészen mást jelent. Meg akarnak minket győzni arról, hogy a természetből eredően egyikünk sem létezik mint férfi, vagy mint nő. Vagyis a férfit meg akarják fosztani férfi identitásától, a nőt női identitásától, a családot a család identitásától, hogy a férfi ne érezze magát férfinak, a nő pedig nőnek, és a házasság ne legyen többé a férfinak és a nőnek Isten által megáldott kizárólagos közössége, hanem a házasság szintjére akarják emelni két férfi vagy két nő kapcsolatát is. Így jön létre egyféle Szodomára emlékeztető képződmény, ami ellenkezik Isten akaratával és magára vonja Isten büntetését. Nemes jelszavak kihasználásával akarják elérni a társadalom életében a családi élet felbomlását. Nem más ez, mint az ember istenkáromló lázadása a Teremtő ellen. Isten a saját képmására teremtett bennünket. A férfi a Teremtőtől a férfi méltóságát, a nő a nő méltóságát, a család a család méltóságát kapta. Ebből ered aztán a nemzet méltósága is. Ezt akarják a halál kultúrájának és a gender ideológiának támogatói nemes jelszavak hangoztatásával megsemmisíteni. Az olyan kifejezések, mint a férfi, férj, apa, lovag vagy gentleman, elfogadhatatlanok a számukra. Ugyanez vonatkozik a nő, feleség, anya kifejezésekre is. Az a nemzet, ahol ez sikerül nekik, elveszíti Isten és a világ előtti méltóságát.

Sok ország képviselői - érthetetlen oknál fogva – meghunyászkodnak a halál kultúrájának hirdetői előtt, és a törvényhozás segítségével, néha a józan ésszel is ellenkezve, szabad utat nyitnak nekik. […]Tiszteletünket és hálánkat fejezzük ki azoknak az intézményeknek és egyéneknek, akik tudatában vannak ennek a közeledő veszélynek, és a család és az élet kultúrájának érdekében megszervezték Kassán a Menetelést az életért. […]A menetelés az életért felhívás, buzdítás és erkölcsi támogatás volt az államhatóságok számára, hogy ne féljenek megvédeni népünk méltóságát és életképességét. A valóság azonban az, hogy ezt a felhívást figyelmen kívül hagyták, ami azt jelenti, hogy a halál kultúráját már magukévá tették, hiszen a hirdetőinek továbbra is nagy mozgásteret és támogatást biztosítanak. A „nemek azonosságának" aktivistái nem adják fel, hanem a megfelelő alkalmat várják arra, hogy a törvényhozás segítségével a kezükbe kaparinthassák az oktatás és nevelés folyamatát is, és ezt a „szodomai ideológiát" bevezethessék az iskolai és óvodai nevelésbe. Olyan nevelési folyamatról volna szó, amely a gyermeket nem csak megfosztaná a méltóságától, hanem erkölcsileg és pszichikailag is nyomorékká tenné. A gyermeknek nem adná meg azt a lehetőséget, hogy érett férfivé és érett nővé fejlődjön. Erre a szörnyű rombolásra a tanítókat akarják felhasználni. Valamikor arra használták fel a tanítót, hogy a szülők akarata ellenére ráerőltesse a gyerekekre az ateizmust, ma viszont még rosszabb a helyzet. A halál kultúrájának hirdetőit erőteljesen támogatják a médiák is. Ne hagyjuk magunkat félrevezetni és befolyásolni általuk.

A halál kultúrája valóban fenyegeti a nemzet létét. […] Elővigyázatosságra hívjuk fel a hatalmon lévőket minden szinten, a szülőket, az iskolai önkormányzatokat és minden jó szándékú embert. A halál kultúráját már a csírájában utasítsuk vissza. […]

Ebben az adventi és karácsonyi időben Isten egyértelműen a tudtunkra adja, mit jelent számára a család.[…]Amint a názáreti család úgy védte meg gyermekét, hogy Egyiptomba menekült, mi is kötelesek vagyunk mindenáron megóvni gyermekeinket a veszélyes „gender ideológiától".

Ebben az adventi és karácsonyi időben Isten egyértelműen a tudtunkra adja, mit jelent számára a család. Amikor Fiát a világba küldte, nem arról gondoskodott, hogy előkelő palotában szülessen meg, vagy hogy válogatott ételekben dúslakodjon, hanem arról, hogy Fia rendezett családi körülmények között jöjjön a világra és nevelkedjék. A názáreti család láttán tegyünk meg a családok érdekében minden tőlünk telhetőt.

Karácsony nyolcadában

A zsengeáldozat

December 26-án, Szent István első vértanú ünnepe, 27-én Szent János apostolé és 28-án Aprószentek emléknapja van. Miért került e három Karácsony nyolcadába? Egy gondolat gyűjti egybe ezeket az emléknapokat: Anyaszentegyházunk régtől, sőt kezdettől fogva elgondolkozott azon, mivel viszonozhatja Isten legnagyobb ajándékát, a megtestesült Fiúistent. A választ sok ezer éves hagyományból merítve találta meg: a zsengeáldozat felajánlása. Ez azt jelenti, hogy az áldozatbemutató hálaként Istennek a termény javai elsőjét, legértékesebbjét adta. Többnyire égőáldozatként, tehát egészen lemondva róla (elégetve).

Szent János napi boráldás

A premontrei szerzetesek jóvoltából alakult ki az ünnep paraliturgiája. Eredendően pogány szokás szublimálása, kereszténnyé tétele ez. Szőlészek, borászok a megáldott bort hazavitték és cseppenként csorgatták a hordóba. Az áldás így áradt szét a szőlő drága levébe. Szép, hogy a katolikus hagyomány életünk minden eseményét, ajándékát, szokását, tárgyait az áldással bevonja Isten és az ember kapcsolatába, közösségébe.

Ezzel megszenteli az egész életünket. A szőlő az egyik legszebb növény, leve pedig ünnepi italunk, mely az Eucharisztia alapeleme, így tehát a gazdag, sőt kegyelmi élet forrása.

Szokás továbbá, hogy a késői érésű fajtákból készült borok fejtése Karácsony és Újév között történik, s a hordók megkezdése is.

Szent János áldása eszünkbe juttatja, hogy Jézus életének kerete is két kehely: az egyik Mária maga („ájtatosság jeles edénye”; „lelki tiszta edény”), melybe a Szentlélek galambja merítkezik; a másik pedig a szenvedés kelyhe, melyet Jézus ürít ki.

Beszédes a pap áldáskor mondott imája és figyelmeztetése: „Igyátok Szent János szeretetét!” Hiszen János, a szeretett tanítvány kettős értelemben is, egyrészt őt magát így nevezik Jézus feléje megnyilvánuló barátsága miatt, másrészt az ő Jézus iránt való tanítványi szeretetéből fakadóan.

Aprószentek

Aprószentek ünnepe az életvédelem kiemelkedő emléknapja. A Heródes által Jézus miatt megölt ártatlan kisdedek figyelmeztetnek mindenkit a történelem folyamán, hogy a kiszolgáltatottak különös védelmet kell kapjanak. Nem csak az áldozatokért imádkozunk azonban ezen a napon, hanem pozitív oldalról közelítve a kérdéshez a védelem ügyét is magunkévá tesszük. Az abortusz (magzatelhajtás), az eutanázia, klónozás, béranyaság,szenvedélybetegségek(kábítószer-fogyasztás, alkoholizmus) környezetszennyezés, rabszolgaság, emberkereskedelem, pornográfia mind-mind megannyi életellenes bűntett.

Karácsony ünnepe nem ringathat bennünket ábrándos egekbe. Keresztény hitünk megtanít minket a valóság talaján állni, miközben a megoldást kínálja.

Megváltásra szoruló világ és a Megváltó; bűn és Isten szerető irgalma; elveszettség és szabadító jó Pásztor; gyűlöletteli, gyilkos hatalmi arrogancia és életadó, lehajló alázat. Egyszerre üzenete ez Aprószentek napjának.

Szent Család

Létezik egy család, melyben a szent Isten maga élte le földi életét, ezért minden család szent, s ez eredendően is Isten teremtő terve szerint való. Gyönyörűen mutatja ezt Józsa Judit pompás család szobra, mely élő, gyökeres fatörzsre épített szoborkompozíció. (Templomunk tulajdona, ám jelenleg, ideiglenesen az újonnan megnyílt Józsa Judit Galériában tekinthető meg.) A család a feltétele a személyes életnek, emberi létezés nála nélkül nincs. Aki sérti, tagadja, rombolja az maga az ember ellen vét. Aki szentként tiszteli, alkotja, ápolja, táplálja, és annak részese, az az emberszerető jóságról tanúskodik.

Zoltán atya

Érték a pluralizmusban

A posztmodern kor vallása

Az érték fogalommal gyakran találkozunk a médiában különböző összefüggésekben. Értékalapú oktatás, politizálás, programalkotás, értékközösség, a kereszténység értékei, az Európai Unió értékei, a felvilágosodás értékei, a demokrácia és pluralizmus értékei, halljuk szinte mantraként ismételve, és már nem is kell túlzottan gyanakodónak vagy cinikusnak lennünk, ha a szó hallatán egy másik fogalomra asszociálunk, nevezetesen az érdekre.

A pluralizmus korunk vallása, mely szerint Isten nem a világot, hanem világokat teremtett, és az ember nem a tudás fáját, hanem a tudások fáit dézsmálta meg: nemcsak almát, hanem körtét szilvát, cseresznyét stb. lopogatott, és mindegyik jó is és rossz is, és senki, és ami még rosszabb semmi nincs ami eldöntené, hogy melyik az igazi gyümölcs. Sőt az is „kiderült", hogy a gyümölcsöket, a tudás gyümölcseit mindenki maga csinálja, ki-ki a magáét. Mit mondhatunk erre? Mindenesetre nem úgy próbálunk hozzászólni ehhez a kérdéshez, hogy teológiai fogalmakat használunk, a „hit pajzsával" védekezünk, és a tárgy mellé beszélünk. Ezért azonos, nem vallásos nyelvezettel szeretnénk néhány szempontot kifejteni.

Az értékek kulturális alapelvek, amelyek kifejezik, hogy az adott társadalomban mit tartanak kívánatosnak és fontosnak. Az érték választáson alapul, amelynek során tudatosan előnyben részesítünk valamit egy másik dologgal szemben. Ugyanaz a dolog, pl. szeretet, tanulás, vagy a siker az egyik embernek lehet érték, míg a másiknak nem, vagy kevésbé. A választás az egyén értékelő rendszerének működésére utal. Az érték a személyiség legmélyebben beágyazott, eligazodást segítő támpontja, mely szilárdságot, biztonságot, következetességet képes nyújtani, az embernek a társadalomban zajló életéhez. Az értékelés pedig az egyén által működtetett értéktudat, melyet nem lehet direkt módon befolyásolni. A környező valóság objektív értékei az egyén személyiségén keresztül haladva, és ezáltal megismerve válhatnak szubjektív értékké. Ha ez a bensővé válás nem megy végbe, érvényesülésük, megvalósulásuk elmarad. Az erőltetés, sürgetés képmutatáshoz vezet, mert akkor csak a deklaráció szintjén történik meg az elfogadás, és létrejön a „kettős értéktudat"

Amikor egy társadalomban, és azon belül például a nevelésben értékeket átadására törekszenek, azokra hivatkoznak, akkor még a pluralizmus vallásának követői sem kerülhetik el, hogy megnevezzék: mire alapozzák az általuk követendőnek tartott értéket, más megfogalmazással: mi az igazság? Ugyanis az igazságról magáról van szó. A posztmodern kor a tudományt próbálta az ítélőbíró szerepébe helyezni, de a tudomány mára „elhárította" a megbízást, mondván: az igazság az a dió, amit a tudománynak fel kellene törnie, azonban ezt csak vitathatatlan ismeretelméleti módszerrel tehetné meg, ami nem létezik, mert az ismeretelmélet maga is plurális. Így hát tulajdonképpen nincs is dió. Csak értelmezés van. Nincs metafizika és rendszer, csak gondolkodás van. A posztmodern törekvés tehát oda jutott, hogy a tudomány általi legitimációt maga a tudomány kérdőjelezte meg. A gondolkodás a klasszikus ismeretelméleti kérdést, hogy a tudatunk a valóságot tükrözi-e, értelmetlennek nyilvánította. Akkor lenne értelmes – állítják – ha az igazság tőlünk függetlenül létezhetne. Az igazság azonban egyenlő a világ leírásával (a dolog és fogalom megegyezése), de a világ „odakint" van, a leírás pedig „idebent" (bennünk, emberekben). A világ magában az emberi leírás nélkül tehát nem igazság. *Nincs objektív igazság.*

Miért jutott erre a megállapításra a posztmodern gondolkodás? Mert maga az emberi személy (mint szubsztancia) kérdőjeleződött meg: *a személyiség véletlenszerű* - állítják „Az emberi természet" kifejezés értelmetlen, a nevelés filozófiai alapja megszűnt, mivel eddig arra épült, hogy van „emberi természet", „emberi lényeg", pedig nincs, az ember egyszerűen „csinálódik". Nincs irány, haladás, fejlődés a rossztól a jó, a tökéletlentől a tökéletes felé, ezért a legitimáció csak a „neki való" ill. a „nem neki való" szempont lehet. A személy nem több, és nem kevesebb, mint saját „működése", ami nem törvényszerűségeknek engedelmeskedik, hanem „önkísérletezésben" alakul. (csinálódás, mediálódás, tervnélküliség)

Ezek azok a gondolatok amelyek következményeként – persze nem reflektáltan - a mai társadalomban a tömegek magától értetődőnek tartják azt, hogy az érték egyenlő azzal, amit a média és általában a kommunikáció sugall: pénz, siker, hírnév, élvezet.

Nem állíthatjuk azt, hogy a posztmodern gondolkodás kérdései és megállapításai érvénytelenek, sőt. De azt megtehetjük, hogy továbbra is megalapozásra építsük értékeinket, egész egzisztenciánkat és ezt alternatívaként (újra) felajánljuk mindenkinek.

Az érték etikailag megalapozható, amennyiben abszolút etikai normában keresi önmaga legitimációját. Ez a fundamentál-ontológiai megalapozás Heidegger, Kierkegaard, Sergio Cotta és mások nyomán, mely szerint a valóság ugyan sokféle, az emberi tapasztalat több forrásból származik, és a sokféleséget az ember nem tudja közös nevezőre hozni, de ez módszertani probléma, nem ismeretelméleti kérdés. *Van objektív igazság.*

A legitimáció alapja és lehetőségi feltétele maga a LÉT. A létezés ennek a lehetőségnek átélése ill. tudata. A tudat a lehetőség tudata. A lehetőség tehát a meglévő (ami van) tudomása arról, hogy az adott lét nemcsak nem meglévő, hanem nem teljes is.

Tehát a létezés mindig a lehetőséggel (a Léttel) együtt, és a saját meglévő létén túl is van. A létezés azonos a létben lévő lehetőségek megvalósítására való törekvéssel a teljesség felé. A tudat pedig ezt a nem teljességet hiányosságként, és szükségletként adja vissza. Érték pedig az, amelyet a tudat olyanként ismer fel, mint ami képes arra, hogy a létezés hiányosságát és szükségletét kielégítse, amelynek eredete magában a létező létében rejlik, és abból kell megvalósítania saját teljességét, azáltal, hogy saját lehetőségeit valósítja meg.

Az érték fogalma magába foglalja a „kell lennie" mozzanatát, ami a meglévő önmegvalósításának normája. *Ez egyben emberlétünk lehetséges magyarázata.*

A Léttel való kapcsolat elvesztése léthiányt, értékhiányt, szenvedést jelent. Az ember apránként felfalja magát, saját ontológiai lényegét adja fel, a halála előtt elpusztul.

Az embernek ennek megelőzésére kell törekednie, vagyis az autentikus lét szorgalmazására, a lehetőségek és a megvalósultságok összhangba hozására. Ezt úgy teheti meg, hogy a létezés *együttlétezésként* való megélésére irányuló törekvést helyezi előtérbe. Az együttlétezés: az „én" magáról való elgondolása együtt jár a „te" ugyanolyannak, azonos ontológiai struktúrájúnak az elismerésével. Az érték minden emberben a fenti értelemben jelentkezik, és ezért az „ennek így kell lennie" tudata is. Ennek elismeréséből nem következik az összhang és szimmetria, mert a megértés, értelmezés, egyéni képességeink felőli korlátozottság, esetlegesség és sajátosságok állnak fenn.

Befejezésül, kilépve a magunk által szabott keretek közül, a Karácsony áldott idejében, mégis fogalmazzunk személyesen, a hit nyelvén, mert a hit nyelve személyes. Mit jelent az „együttlétezés" mint érték a hit nyelvén? Akkor jelenik meg, ha tudom, hogy a fundamentál ontológiai megalapozás önmagában semmi. Amikor a másikban meglátom a fájdalmas és nyugtalanító kérdésekre választ váró felebarátot. Ha tudomásul veszem, hogy csak akkor látom a szenvedést, ha tapasztalom is, és nem enyhíthetem a másik szenvedését anélkül, hogy át ne vennék belőle. Hogy saját „kulisszáim" mögé kell betekintenem, és ott meglátnom a bennem lévő ellenséget, nyomorultságot, alamizsnára szorultságot, jelentéktelenséget, szánalmas minőséget, és a végső gyöngeséget ahhoz, hogy erős legyek, a másik kínjához kapcsolódhassak, és a másikról való gondoskodás ne saját magam elől való menekülés legyen. Hogy elviseljem a végső határhoz való eljutás sötétségét: „Én Istenem, én Istenem miért hagytál el engem" (tényleg, mi az értelme az egésznek, hol van itt Isten?) Ha tudom, hogy a másik nem maradhat életben, ha senkije nincs, aki vár rá. Hogy az egyetlen lehetőség az életben a halál átlépésére, amikor a haldoklónak azt mondhatom, és ha nekem majd azt mondják: „várni fogok rád". **BL**

Karácsony egy kis kínai missziós telepen

Öt évvel ezelőtt olvastam ezt a missziós történetet, amely egy Szigu nevű hat éves kislányról szól. Kedvessége és jó szíve miatt szülei Szigunak nevezték, ami „kis szeretetet" jelent. A kislányka minden nap elment a templomba, hogy hallgassa a missziós atya tanítását, amellyel az elsőáldozásra jelentkezőket készítette fel, akik már 9-10 éves gyermekek voltak, fiúk és lányok vegyesen.

A kis Szigu leült a hátsó padban és szájtátva hallgatta a missziós pap bácsi szavait:

- Gyerekek, abban a kis aranyozott házban, ott az oltár közepén Jézuska lakik. Ő ott mindig rátok gondol és nagyon szeret titeket. Arra vágyódik, hogy a ti szívetekbe költözhessen. Alig várja ezért a ti elsőáldozásotokat, mert nálatok jobban szeret lakni, mint abban a kis sötét házikóban. Amikor a földön járt, egyszer elfáradt a sok gyaloglástól, és pihenni tért az egyik ház közelében. Egyszer csak gyerekek érkeztek a szomszéd faluból. Jézust szerették volna megismerni, de az apostolok nem akarták őket oda engedni, nehogy a pihenő Urat lássák. Ő azonban meghallva a szóváltást, így szólt: „Engedjétek hozzám a gyerekeket, ne tiltsátok el őket, tőlem". Látjátok Jézus így szereti a gyermekeket. Így készüljetek fel a Jézussal való találkozásotokra!

A tanítás végén aztán a missziós atya hazaküldte a gyermekeket, csak a kis Szigu maradt ott még sokáig a padban gondolataiba merülve. Aztán hirtelen felkerekedett, és átment a pap bácsihoz.

- Pap bácsi, valami nagyon fontosat akarok mondani neked!
- Hadd halljam - válaszolta kíváncsian a kislánynak.
- Szeretnék én is megáldozni-vágta ki Szigu. Te azt mondtad, hogy Jézus szereti a gyerekeket. Én is szeretem Jézuskát, kérlek add őt nekem is.

Az atyát meghatotta a kislány vágya és kérése, de a szabályokra való tekintettel kitért a kívánság elől:

- Nagyon kicsi vagy még Szigu. Még csak tejfogaid vannak. Majd ha kiesnek a tejfogaid, akkor jelentkezzél, jó?

Szigu hazafelé menet nagyon szipogott. Ám nemsokára újra jelentkezett a plébánián. Kis szemeiben könnycseppek csillogtak, és a szájából csorgott a vér. Amikor az atya ezt meglátta, döbbenten kérdezte Szigut:

- Mitől véres a szád?
- Nem akartak kiesni a tejfogaim, ezért kővel kivertem, hogy én is áldozhassak.

Erre a pap szemei könnybe lábadtak, magához ölelte a kislányt, és Jézus szavait idézte: „Ilyeneké a mennyek országa". Ezután sietve bevitte magával a templomba, hogy megmossa a kicsi véres arcát, és neki adhassa a szentostyát, majd ezt mondta neki:

- Szigu mától Magu lesz a neved, ami azt jelenti: „Nagy Szeretet".

Van-e bennünk ekkora vágyódás Jézus után?

György atya

Olvassuk a Szentírást

A Szentírás a Szentlélek által sugalmazott mű. Sugalmazás hallatán sokan Isten olyan közvetlen beavatkozására gondolnak, amely által a szöveg szerzőit megfosztja szabadságuktól, s ők egyszerűen leírják azt, amit Ő „diktál". Az állítás helyes értelmezéséhez szem előtt kell tartanunk, hogy Istennek, aki teremtő, és akinek mindenhatósága a szeretetben az ember szabadságán, értelmén és akaratán keresztül nyilvánul meg, nincs szüksége arra, hogy a szabadságra teremtett, értelemmel és akarattal bíró embernek éppen a szabadságát, értelmét és akaratát függessze fel a sugalmazás idejére. Arra sem volt szüksége, hogy az Írások keletkezése során, adott időben, helyen és kultúrában, az embernek a természet mibenlétéről és működéséről alkotott ismereteit, vagy éppen azok hiányát „hatályon kívül" helyezze. Az írókat, szerkesztőket szabadon hagyta, sőt azokat a közösségeket is, ahol a szövegek formálódtak. Most tehát így kezdjük el olvasni a Szentírást, annak első lapjait.

A Bibliát kinyitva elsőként az „őstörténettel" (Ter 1-11) találkozunk. Nagyon ésszerű – gondoljuk – hogy az Írás ezzel kezdődik. Ezt az ősatyák korának bemutatása követi (Ter 12-50), amely Mózes működésével szembesít, majd a választott nép történetét megalapozó tudósítás következik (Kiv 1-18), tehát logikus időrendi sorrendet tapasztalunk. Azonban ezeknek a részeknek mint szerkezeti egységeknek a történeti kialakulását kutatva megtudjuk, hogy keletkezésük időrendje éppen fordított. Sőt a tulajdonképpeni kezdettel Istennek népe felé irányuló szabadító „megjelenésével" népe számára a Szentírásban csak még később, a Második Törvénykönyvben találkozunk. Ez Izrael Credo-ja, ami nem más, mint az Egyiptomból való szabadulás, és a Vörös-tengeren való átkelés *történeti ténye* (függetlenül attól, hogy ez száz fős „szabad csapat", vagy hatszázezer ember története, mert – ahogy az alábbi idézetben olvashatjuk – már Egyiptomba is csak az együtt élő családok, törzsek kis töredéke vándorolt be).

Izrael hitvallása ez:

> „Apám vándorló arám volt, lement Egyiptomba, s ott élt idegenként; kevesen követték, mégis nagy, erős és népes néppé vált. Amikor aztán az egyiptomiak rosszul bántak velünk, sanyargattak és kemény szolgaságba vetettek minket, akkor az Úrhoz, atyáink istenéhez kiáltottunk, s az Úr meghallgatta könyörgésünket, [...]erős kézzel és kinyújtott karral kivezetett Egyiptomból, [...]Erre a földre hozott és nekünk adta ezt a tejjel-mézzel folyó országot" (M Törv 26, 5-10)

Egy – leendő – nép (vagy magja, egy csoport, amelyből a nép lett) egy konkrét történelmi helyzetet követően megbizonyosodott arról, hogy van Istene, aki mellette áll. Ez az a „hitletétemény", amelyet hűségesen őriztek, és ennek a másodlagos és harmadlagos körökben táguló „hullámverése" az ősatyák és a kezdetek története, ami több évszázados hagyomány és érzékeny prófétai szemlélődés gyümölcseként érett be, és amely az istenkép tisztulásával járt együtt, kiolvasva a történelem szövetének azon mintáját, hogy Isten velük-, és értük-valóságának végső oka és egyben feltétele, hogy Ő minden ember és minden nép Gondviselője. Isten nem úgy folytatott és ma sem úgy folytat párbeszédet népével, velünk, hogy a világ mibenlétéről „adatokat szolgáltat", hanem egyszerűen azzal, hogy megmutatja: „Vagyok, aki veled vagyok". A teofánia nem adatszolgáltatás.

Visszatérve a Teremtés könyvéhez, hasonló megállapítást tehetünk. Két teremtéstörténetet olvashatunk, amelyek együtt válnak drámai módon teljessé akkor, ha a sorrendben utánuk következő vízözöntörténetet gondolatban eléjük helyezzük. Az első teremtéstörténet a teremtés jóságát és az ember méltóságát emeli ki, a második pedig azt, hogy az Isten által *teremtett* (a *csak* ennek kifejezésére használt ige: *bara*) világ és az ember a bűn miatt alámerülhet egy teremtés előtti kaotikus állapotba. Ez az őstörténetek után következő, de előbb keletkezett vízözöntörténet „tanulsága", amelyet a második teremtéstörténet fogalmaz meg.

Újra elolvasva a teremtéstörténetet most feltehetjük a kérdést, hogy ezeknek a szentírási szövegeknek mi a lényege, legfontosabb jellemzője. A válaszunk ez lesz, hogy a hitvallás. Erről pedig a reflexió következő szintjén további néhány alapvető megállapítást tehetünk:

A teremtéstörténet összevethető a Közel-Kelet néhány teremtésmítoszával. A mitológiában az ember legmélyebb életérzésére a szorongásra, az élet értelmének kínzó kérdésére a biztonság keresésével reagált. Ezt a kezdeti idők tökéletességének és a végső idők teljességének a kozmoszban való megalapozottságában kereste, és találta meg, ezért rituálisan újra és újra „végigjátszotta" a világrendet, amely változatlanul egy örök körfolyamatban áll fenn, és valójában azonos istennel. (A monoteista vallások kivételével ma is ezt teszi.)

Az őstörténetet olvasva a mai természettudományos gondolkodásba „beleszületett" embernek úgy tűnik, hogy az is mitológikus, sőt meseszerű. Azonban az összevetésből kiderül, hogy mi az alapvető különbség a mítosz és a Szentírás között. A bibliai elbeszélés a mitológiai nyersanyagot éppenhogy mítosztalanítja, „ésszerűsíti"! Hűvös mérnöki logikával és pontossággal megrajzolt szerkezetben, hasonlóan felépített versszakokban, panelszerű építőelemekkel bevezeti az időrendi tagolást: „És este lett és reggel". A mitológia örök körforgását „kiegyenesíti", Istent és a világot szétválasztja. Megjelenik az idő kezdete, a teremtés, amely a teljesség igazi előfeltétele. Megkezdődött az út készítése, amely a Karácsonyhoz és Húsvéthoz vezetett. **BL**

A Belvárosi Főplébánia zenei élete

A Budapest-Belvárosi Nagyboldogasszony Főplébániatemplom zenei múltja és jelene magyar zenetörténetünk értékes kincse. A templom közel ezer esztendős történelme során nemcsak számos történelmi, hanem sok kiemelkedő zenetörténeti esemény színhelye is volt. Pest városának egykori főtemplomára a hazai katolikus egyházi zene egyik irányadó intézményeként tekintettek, melynek példaértékű zenei élete századokon át mintát jelentett a magyarországi székesegyházak, nagyobb plébániatemplomok számára.

Az eskü tér a Szentháromság szoborral 1880 körül

Azonban nemcsak a hivatásos zenészek által megszólaltatott egyházi műzene, hanem a nép által énekelt templomi énekek (népénekek) előadása is mintaszerű volt a templomban a XIX. század elején.

Mátray (Rothkrepf) Gábor, a magyar zenetudomány alapvetője 1829-ben publikálta a *Tudományos Gyűjtemény* című folyóiratban a *Magyar Muzsika Története* című írását, melyben a pesti belvárosi magyar katolikus közösség népéneklési szokásairól, éneklési módjáról is beszámol. A megható tudósítás is jól kiemeli a templom központi jelentőségét a város zenei életében:

„A Magyar egyházi éneklésben valóban szép előmenetelt tett a Pest városi Cath. közönség, s méltó például szolgálhat a többi hazafiaknak. Itt mindenkor (a belső városi Magyar Parochián) a nép énekel, s mintegy 1809-től fogva különös énekes könyv nyomtattatik a hívek számára, s csak az ebben foglalt énekek szoktak használtatni. Nevezetes az is, hogy a Magyar hívek itt, és talán csak itt hazánkban, Vasárnapokon ama felséges pompájú: «Ó Isten, Szent Felségedet borulva imádjuk» éneket gyönyörűen éneklik, sőt Innepnapokon azt jól harmoniás Muzsika is követi; lehetetlen azt belső mély illetődés nélkül hallani; oly szépen, mint itt, Magyar egyházi éneklést hazánkban még seholsem hallottam."

Dr. Horváth Ágnes

MUSICA SACRA BELVÁROSIENSIS 2013. DECEMBER - 2014. JANUÁR

December 25. Karácsony ünnepe 10 óra

Introitus: *„Puer natus est nobis …"*
Halmos László: Karácsonyi mise
Harmat Artúr: Karácsonyi motetták
Csöndes éj

Január 5. Karácsony 2. vasárnapja 10 óra

Introitus: „Ecce advenit …"
Lisznyai Szabó Gábor: Karácsonyi mise
Karácsonyi bölcsődal
Hidas Frigyes: Reges Tharsis
Karácsonyi bölcsődal
Bárdos Lajos: Ó gyönyörű szép

Január 12. Urunk megkeresztelkedése vasárnap 10 óra

Introitus*: „In exselso trhrono…"*
W. A. Mozart: Missa brevis D-dúr
Laudate Dominum
O. Lassus: Jubilate Deo

Január 19. évközi 2. vasárnap 10 óra

Missa gregoriana VIII. De angelis

Január 26. évközi 3. vasárnap 10 óra

Introitus*:"Adorate Deum…"*
Bárdos Lajos: Missa III.
Kersch Ferenc: Dextera Domini
Harmat Artúr: Tantum ergo

A KÉSZ Belvárosi Csoportjának beszámolója

Immár második alkalommal zárhatjuk az évet közös emlékeinket, örömeinket, sikereinket dokumentáló hírlevelünk segítségével. Számos idei programunk a XVI. Benedek pápa által meghirdetett Hit Évének jegyében telt. A tavaszi hitünket erősítő elmélkedések és előadások (P. Kercza Asztrik OFM és Lányi Béla SVD) után az őszi programsorozatunkban nagy megtiszteltetés volt Veres András püspök úr látogatása a Szent Kinga Otthonban és az év zárásaként nagy örömmel hallgattuk Osztie Zoltán plébános úr adventi elmélkedését. Úgy vélem, csoportunk az adott keretek között igyekezett a Szentatya útmutatását követve saját hitét erősíteni, hogy ezáltal lehessen támasz mások számára is. E tekintetben külön boldogság volt számunkra, hogy az idei évben ismételten támogathattuk belvárosi többgyermekes családok nyári táboroztatását. A tagdíjbefizetésekből és az adományokból idén 10 nagycsalád gyermekei számára vált lehetővé a közös nyári táborban való részvétel, melyről a következő oldalon fotók is láthatók. Szintén emiatt csatlakoztunk a KÉSZ ügyvivője, a belvárosi csoport tagja, Kéthelyi Mátyás kezdeményezéséhez, miszerint a Belváros utcáin idén december 6-án Szent Miklós püspök emlékéhez méltó Mikulás-ünnepséget tudjunk szervezni. Az adományokból és a tagdíjfizetésekből nemcsak egy teljes püspöki ornátusra emlékeztető ruházatot, de egyben a krampusz számára egy busó-maszkot és subát is sikerült beszereznünk és a belvárosi utcákon komoly feltűnést kelteni ügyünk iránt. Hírlevelünkben az eseményről készült több fotó is látható, ezeket Sereg Krisztián készítette. Szintén öröm volt számunkra, hogy az általunk támogatott „Egy közülünk" Európai Polgári Kezdeményezés sikerrel járhatott és a KÉSZ segítségével is sikerült összegyűjteni a szükséges aláírásokat, hogy a fogantatástól kezdve minden embert illessen meg az élethez, a méltósághoz és az integritáshoz való jog.

Az idei évünk második félének belvárosi programjai között természetes módon kapott helyet a „Nemzet, nemzettudat, nacionalizmus"történelmi előadássorozatunk folytatása, melyben az albán nemzettudat kialakulásával ismerkedhettünk meg egy igen színes és érdekfeszítő előadás keretében. Szeptemberben pedig a politika világába nyerhettünk betekintést, mely során arra a kérdésre is választ kerestünk, hogy merre tart ma Magyarország…

Mint minden beszámolóban, úgy e helyütt is ki kell térnünk a negatívumokra, a sajnálatos módon nem teljesült pontokra is. Továbbra is komoly fluktuáció mutatkozik programjaink látogatottságában. Miközben a többség kívánalmának megfelelően rendezvényeink immár 18 órakor kezdődnek, sokan jelezték, hogy a korai kezdés miatt nem tudnak programjainkon részt venni. Ezt a dilemmát a későbbiekben taggyűlésünkön újra napirendre kell vennünk. Ugyancsak van még mit tennünk a megújulás előtt álló Jel újság előfizetésével kapcsolatban. Buzdítom a tagtársakat az előfizetésre! Szintén további hiányosságunk a fiatalabb korosztályok bekapcsolása programjainkba, mely mindannyiunk érdeke! Összességében úgy vélem, az elmúlt esztendő ismételten bebizonyította, hogy közösségünk beágyazottsága a kerület életébe igen erős és egyre szélesebb körben ismert tevékenységünk.

A jövő év egyik feladatának ugyanakkor közösségünk belső kohéziójának további erősítését és közösségi szerepvállalásunk növelését tartom. Mint arra többször is kértük a kedves tagtársakat, ehhez arra van szükség, hogy a mindannyiunkat érintő információk, programok, hírek eljussanak a csoport vezetéséhez. Így tudjuk az információáramlást segíteni, így tudunk bekapcsolódni további programokba, és ezzel tudjuk tovább növelni a hazai legnagyobb vallásos civil szervezet belvárosi csoportjának ázsióját. Mindehhez továbbra is kérem a kedves tagtársak szíves támogatását!

Az adventi időszak végével ezúton is áldott békés Karácsonyt és mindannyiunk számára szeretetben elérkező boldog új esztendőt kívánok! A januári újabb személyes találkozásunkig, szívélyes üdvözlettel:

Dr. Zachar Péter Krisztián
elnök

A Keresztény Értelmiségiek Szövetsége Belvárosi Csoportjának 2014-es tavaszi programjai:

- Január 24. Mozizz velünk! Keresztény filmek estje a Szent Kinga Otthonban
- Február 12-én, szerdán a Szent István Bazilikában a nemzeti kegyhely Mátraverebély- Szentkút kegyszobra mellett imádkozunk. 17 órakor helyezik ki a kegyszobrot, 18 órakor koncelebrált szentmise, melynek főcelebránsa a KÉSZ országos elnöke Dr. Osztie Zoltán, majd 19 órától a KÉSZ budapesti helyi csoportjai által közösen szervezett szentségimádási óra lesz.
- Február 27. Rogán Antal, Belváros-Lipótváros polgármesterének értékelő beszámolója az elmúlt időszakban kerületünkben végzett munkáról
- Március 27. Dr. Zachar Péter Krisztián, tanszék-vezető főiskolai tanár, a KÉSZ Belváros elnöke:
„A magyar szabadságharc és a bécsi kamarilla 1848/49"
- Április 24. Milanov Viktor, politológus, nemzetközi szakértő, a „Nemzet, nemzettudat, nacionalizmus" sorozat keretében: „A fiatal bolgár keresztény értelmiség szerepe a bolgár bel-politikában"

Hóban, fagyban

2013 márciusában az Anonymus cserkészcsapat a ‘48-49-es forradalom és szabadságharc emlékére kirándulást szervezett cserkészeinek. A csapat apraja-nagyja részt vett a kiránduláson, amely a kisebb farkaskölykök számára egy rövid, egynapos kirándulás volt, a vállalkozóbb szellemű cserkészeknek viszont már kihívást jelentett: ők kinn aludtak a szabadban. No nem a szabad ég alatt persze, mert mint arra bizonyára a kedves olvasó is emlékszik, idén márciusban hatalmas havazás volt, megállt az élet az autópályákon, emberek rekedtek autóikban a hideg és a hóvihar fogságában.

A Zebegény és Nagymaros között elterülő erdőben azonban csend és béke honolt. Az itt-ott akár férfi derékig is érő hórétegben csapatunk vidáman, de óvatosan rótta a hegyi ösvényeket. Kisebb pihenőket tartva végül eljutottunk az elágazáshoz, ahol szétváltunk: a kiscserkészek (farkaskölykök) és vezetőik elbúcsúztak és sok sikert kívántak a kint alvóknak. Így a kistáskával érkezettek folytatták útjukat a hegyen át Nagymarosra, ahol vonatra szállva tértek haza meleg otthonaikba, a 10 kilométeres, könnyed túra után.

A nagytáskával érkezettek legmelegebb ruháikkal és hálózsákjukkal felfegyverkezve vágtak neki a csúszós, meredek ösvénynek, mely a Remete-barlanghoz vezet. Hosszú gyaloglás után átázott bakancsokkal, boldogan érkeztek el céljukhoz, a lélegzetelállító kilátást nyújtó barlanghoz, mely a XI. századtól kezdve egészen a török időkig remeték szállása volt.

Mikor a cserkész ifjak felértek, két-három vaddisznókölyök suhant ki a barlang melletti odúk egyikéből. Bár az este még messze volt, nekiláttak tűzifát gyűjteni. Ez viszont egyáltalán nem olyan egyszerű feladat, mint amilyennek hangzik. A nagy hó elfedte a lehullott ágakat, nem csak elrejtve, de át is áztatva azokat. De aki keres, az talál: négyük egyike meglelte a vaddisznók odúját, ahol 4-5 teljesen száraz fadarab rejtőzött, azokat elemelve pedig már könnyebb dolguk volt tüzet gyújtani. Az apró tűzön megmelegítették ételüket, főztek némi teát, kissé megszárították a bakancsainkat, majd korán hálózsákjukba bújtak és estébe nyúlóan beszélgettek. Reggel fürgén összepakolták zsákjaikat, a kilátásban gyönyörködve lejöttek a hó és jég borította erdei utakon, majd a hegy másik oldalán Zebegényben szálltak vonatra, így fejezvén be hétvégi kalandjukat.

Mint minden évszakban, cserkészeink most is vidáman hódították meg a természetet, fagytól, jégtől, hótól nem rettenve vissza.

Viosz Donát

Két magzat beszélget:
Mondd, te hiszel a születés utáni életben? - Persze. A születés után jön az élet. Talán azért vagyunk itt, hogy felkészüljünk arra, ami ezután következik. - Lárifári! A születés után nincs semmi! Onnan még senki nem tért vissza! És különben is, hogy nézne az ki? - Azt pontosan nem tudom, de úgy érzem, hogy ott mindenhol fények vannak... Talán a saját lábunkon fogunk járni, és a saját szánkkal eszünk. - Ez már végképp ostobaság! Járni nem lehet! Még, hogy szájjal enni, nevetséges! Hát nem látod a köldökzsinórt? És ha már itt tartunk, gondolkodj el egy picit: azért sem lehetséges a születés utáni élet, mert a köldökzsinór túl rövid. - Igen, de szerintem valami biztosan lesz, épp csak máshogy, mint amit itt életnek nevezünk. - Ostoba vagy. A születéssel az élet véget ér, és kész. - Figyelj, nem tudom pontosan mi lesz, de majd a Mama segít nekünk... - A Mama? Te hiszel a Mamában?! - Igen. - Ne nevettesd ki magad! Láttad már valahol? Egyáltalán látta már valaki? - Nem, mert itt van körülöttünk. Benne élünk. S bizony, neki köszönhetjük, hogy vagyunk. - Na, most már hagyjál békén ezzel az ostobasággal, jó? Majd akkor hiszem a Mamát, ha látom. - Látni nem tudod, de ha elcsendesedsz, akkor hallhatod az énekét, érezheted a szeretetét. Ha elcsendesedsz, érezni fogod a simogatását, érezni fogod óvó kezét.

A PLÉBÁNIA PROGRAMJAI

- December 25-én, Karácsony napján ünnepi miserend lesz, 10 órakor főpapi szentmisét mond Bíró László püspök atya az MKPK család referense. 17.15-től a karácsonyi, ünnepi nagy vesperást éneklünk.
- December 26-án, Karácsony másodnapján, Szent István vértanú ünnepén ugyancsak vasárnapi, ünnepi miserendet tartunk.
- December 27-én, pénteken Szent János apostol és evangélista ünnepén a 18 órai szentmise keretében régi szokás szerint boráldást tartunk.
- December 28-án, szombaton Aprószentek ünnepén, a 18 órai szentmise keretében könyörgünk a meg nem született gyermekekért és az abortusz áldozataiért.
- December 29-én, Szent Család vasárnapján a vesperást követően 18 órakor szentmise keretében megáldjuk a családokat, majd agapéra hívjuk a testvéreket a Piarista Iskolába, szokott helyünkre.
- December 31-én, kedden a Hálaadást év végi beszámolóval Bíró László püspök atyával végezzük.
- Január 1-jén, szerdán Szűz Mária Isten anyaságának ünnepe (parancsolt főünnep!)
- Január 2-án, első csütörtökön 15 órától nyugdíjas klub lesz a Szent Kinga Otthonban.
- Január 6-án, hétfőn Vízkereszt ünnepe, Urunk megjelenésének parancsolt főünnepe, ezért templomunkban vasárnapi, ünnepi miserendet tartunk.
- Január 7-én, kedden az év első elváltak szentmiséje lesz 18 órakor, melyet közös beszélgetés, találkozás követ a Piarista Gimnáziumban.
- Január 10-én, pénteken a szentmisét követően 19 órától jegyeskurzus indul azoknak a fiataloknak számára, akik az idei esztendőben kívánnak házasságot kötni. Az első alkalom a Szent Kinga Otthonban lesz (1053 Bp., Egyetem tér 5.) A kurzust Dr. Osztie Zoltán plébános és Klembala Géza pszichológus, családterapeuta végzi.
- Január 10-én, pénteken 17 órától folytatódik tovább a bérmálási felkészülés a jelöltek számára.
- Január 13-án, hétfőn este 19 órakor az idei évi első felnőtt katekézis alkalom (az ünnep miatt nem január 6-án!)
- Január 20-tól 24-ig az ökumenikus imahét alkalmai lesznek (a program egyeztetés alatt).

PESTI FŐTEMPLOM

Spirituális közösségi lap

I. évf. 2. szám

A Belvárosi Nagyboldogasszony Főplébánia lapja

Kiadja:
a
Belvárosi Főplébánia

Felelős kiadó:
Dr. Osztie Zoltán

Szerkesztő:
Bitter Lajos

Munkatársak:

Herpy György
Dr. Horváth Ágnes
Viosz Donát
Dr. Zachar Péter Krisztián

Lektorálás: Faga-Nagy Mária

Szerkesztőség:

Budapest 1056 Március 15. tér 2.

Tel/fax: 318 3108

E-mail: prorsus@t-online.hu

Megjelenik:
12 oldalon